

Arrest

nr. 61 628 van 17 mei 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 12 maart 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 25 februari 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 februari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 april 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, komt op 24 januari 2011 België binnen en dient een asielaanvraag in op dezelfde datum.

Verzoeker deelt mee reeds een asielaanvraag te hebben ingediend in Nederland en uit een vergelijking van de vingerafdrukken blijkt dat hij op 13 januari 2006 en op 4 juli 2008 in Nederland werd geregistreerd.

Op 11 februari 2011 vragen de Belgische autoriteiten aan Nederland de terugname van verzoeker op basis van artikel 16.1.e) van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de

behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 21 februari 2011 stemmen de Nederlandse autoriteiten in met de terugname van verzoeker.

Op 25 februari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing:

“(…)

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten K. A.

geboren te R., op (in) 23.09.1966

van nationaliteit te zijn : Iran

die een asielaanvraag ingediend heeft.

Reden van de beslissing :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Nederland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)e van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

De betrokkene vroeg op 24.01.2011 asiel in België. Vingerafdrukkenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 13.01.2006 en 04.07.2008 asiel vroeg in Nederland. Na confrontatie met het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek bevestigde de betrokkene dit en stelde dat zijn beide asielaanvragen door de Nederlandse instanties werden afgewezen. Hij verklaarde dat hij tweemaal in bewaring werd gehouden met een duur van respectievelijk zes en tien maanden. De betrokkene voegde toe dat hij het grondgebied van de Lidstaten niet verliet en op 24.01.2011 van Nederland naar België kwam. Op 11.02.2011 werd een verzoek voor terugname van de betrokkene gericht aan de bevoegde Nederlandse instanties, die op 21.02.2011 op grond van artikel 16(1)e van Verordening 343/2003 instemden met ons verzoek.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd omwille van welke specifieke reden(en) hij in België asiel vroeg. De betrokkene antwoordde dat hij asiel wil vragen in België omdat zijn leven in Nederland in gevaar is. Hij verklaarde tijdens zijn detentie in Nederland te zijn mishandeld. De Nederlandse instanties zouden zijn stem hebben opgenomen en die opnames hebben doorgegeven aan de Iraanse instanties. Hij voegde toe dat hij niet opnieuw wil worden opgesloten en niet naar Iran kan terugkeren. Betreffende deze motieven benadrukken we dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. Er moet worden opgemerkt dat Nederland met het akkoord van 21.02.2011 niet alleen instemt met de terugname van de betrokkene, maar ook met de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de Nederlandse instanties na overdracht van de betrokkene zijn in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder onderzoek van zijn asielaanvraag. Deze verklaarde vrees voor verwijdering naar Iran door de Nederlandse instanties kan dan ook geen grond zijn voor een toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Nederland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Nederlandse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Dat de beide door de betrokkene in Nederland ingediende asielaanvragen werden afgewezen impliceert niet dat de Nederlandse instanties deze asielaanvragen niet volgens die standaarden zouden hebben behandeld. Nederland onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Volgens de bepalingen van

Richtlijn 2003/9/EG zal aan de betrokkene in zijn hoedanigheid van kandidaatvluchteling de nodige opvang worden verstrekt.

Betreffende de mishandelingen die de betrokkene tijdens zijn detentie in Nederland zou hebben ondergaan en zijn verklaring dat de Nederlandse instanties zijn stem zouden hebben opgenomen en doorgegeven aan de Iraanse instanties merken we op dat de betrokkene geen enkel element aanbrengt dat toelaat de gegrondheid van deze verklaringen te beoordelen. We wijzen er ook op dat de Nederlandse immigratie- en asiendiensten een klachtenprocedure voorzien en de betrokkene hiervan gebruik kan maken (cfr. indklantdienstwijzer.nl/klachten). Verder kent Nederland onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. Indien nodig kunnen voorlopige maatregelen worden gevraagd met toepassing van artikel 39 van het procedurereglement van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De betrokkene verklaarde geen in België of in een andere Lidstaat verblijvende familie te hebben. Gevraagd naar zijn gezondheidstoestand stelde de betrokkene een gezondheidsprobleem te hebben. Hij brengt echter geen attesten of andere elementen aan, die dit verklaarde probleem staven. Er is dan ook geen enkele aanleiding om te stellen dat dit verklaarde, maar niet gestaafde probleem een overdracht aan Nederland zou verhinderen of dat een overdracht aan Nederland in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat er geen aanleiding is om te stellen dat een overdracht aan Nederland in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM. Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Nederlandse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16(1)e van Verordening 343/2003. Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten. (...)."

Op 12 maart 2011 dient verzoeker tevens een beroep in dat enkel is gericht tegen de bevelscomponent van deze beslissing. Dit beroep is gekend onder het rolnummer 68 137.

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen voor beroepen ingediend voor 1 april 2011 en dus evenmin het voordeel van de rechtsbijstand kan toekennen. Het verzoek van de verzoekende partij om rechtsbijstand en om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

Uit informatie verschaft door de verwerende partij blijkt dat verzoeker op 7 maart 2011 werd overgedragen aan Nederland.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Ter zitting van 10 mei 2011 bevestigt de raadsman van verzoeker dat verzoeker geen belang meer heeft inzake de bevelscomponent van de bestreden beslissing, maar voert hij aan dat verzoeker zijn belang behoudt bij het bestrijden van de beslissing tot weigering van verblijf in het raam van de asielprocedure.

De Raad aanvaardt *in casu* dat verzoeker blijk geeft van het rechtens vereiste belang bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Middelen. Schending van de wet, in het bijzonder schending van artikel 62 van voormelde Wet van 15 december 1980 juncto de artikels 2 en 3 van de Wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 18 van het voormelde Handvest van 7 december 2000.

3.2. De bestreden beslissing argumenteert dat: "Betreffende deze motieven benadrukken we dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land van waar hij asiel wil vragen neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese Instanties." Die zouden de vrije keuze uitsluiten.

De bestreden beslissing miskent hierdoor de feitelijke gegevens waarvan verzoekende partij openlijk sprak over zijn voorgaande asielaanvragen in Nederland die definitief zijn afgelopen en daarover zoveel mogelijk bewijsstukken neerlegde.

Er is kennelijk geen sprake van een vrije keuze maar een noodzaak.

Verzoekende partij kon toelichten waarom hij meent niet langer in Nederland te kunnen blijven.

Verwerende partij weet of dient te weten dat verzoekende partij na twee afgewezen asielaanvragen in Nederland zal worden gerepatriëerd en daarbij bloot komt te staan aan bestraffing door de Iraanse overheden wegens geloofsafvallig.

De zekere repatriëring stelt verzoekende partij bloot aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van voormelde Wet van 15 december 1980 juncto artikel 4 van het Handvest van 7 december 2000 juncto artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd en tot de dood van verzoekende partij leiden.

Om die reden had de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid toepassing moeten maken van de soevereiniteitsclausule in de zin van artikel 51/5, § 2 van voormelde Wet van 15 december 1980 juncto artikel 3, 2 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 ten einde de asielaanvraag zelf te behandelen.

Voorgaande redenen houden de schending van de materiële motiveringsplicht in en van voormelde artikel 48/4, § 2, b) van voormelde Wet van 15 december 1980 juncto artikel 4 van het Handvest van 7 december 2000 juncto artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd.

Om deze redenen schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht en tevens artikel 18 van voormelde Handvest van 7 december 2000 (recht op asiel).

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

4.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat bij lezing van verzoekers verzoekschrift blijkt dat hij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. Verder laat de verwerende partij gelden dat het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele en de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het verzoeker onmogelijk zou maken om uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is. De verwerende partij repliceert slechts in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Waar verzoeker meent dat er sprake is van een noodzaak om zijn asielaanvraag in België in te dienen, benadrukt de verwerende partij dat deze vage en ongestaafde kritiek geen afbreuk kan doen aan de deugdelijke motieven van de bestreden beslissing. In de beslissing wordt immers ingegaan op al de elementen die verzoeker heeft aangehaald bij zijn Dublin-interview. De verwerende partij meent dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing niet ernstig kan betwisten en dat er dan ook dient te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven is omkleed. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Verzoeker kan niet aannemelijk maken dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Verzoekers bewering dat hij na twee afgewezen asielaanvragen in Nederland zal worden gerepatriëerd, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat Nederland met het akkoord van 21 februari 2011 niet alleen instemt met de terugname van verzoeker, maar ook met de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag in toepassing van artikel 16.1.e) van de Dublin-II-Verordening. De Nederlandse instanties zullen na de overdracht van verzoeker de in België ingediende asielaanvraag onderzoeken en verzoeker niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder onderzoek van zijn asielaanvraag. Gelet op deze vaststelling toont verzoeker aldus niet aan dat zijn recht op asiel zoals vervat in artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie zou worden geschonden.

Inzake artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), merkt de verwerende partij op dat onder foltering in de zin van dit artikel wordt begrepen “die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht”. Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het artikel 3 van het EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven. *In casu* is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoeker ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

4.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk artikel 51/5 van de vreemdelingenwet, artikel 16.1.e) van de Dublin-II-Verordening en artikel 71/3, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Nederland toekomt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.3.2. Verzoeker voert aan dat er *in casu* geen sprake is van een vrije keuze van het land waar hij asiel aanvraagt maar van een noodzaak, omdat verzoeker na twee afgewezen asielaanvragen in Nederland zal worden gerepatriëerd en daarbij bloot komt te staan aan bestraffing door de Iraanse overheden wegens geloofsafvallig. De gemachtigde had volgens hem toepassing dienen te maken van artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening.

In de bestreden beslissing wordt over de toepassing van artikel 3.2. van de Dublin-II-Verordening het volgende overwogen:

“Dit betekent dat de Nederlandse instanties na overdracht van de betrokkene zijn in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder onderzoek van zijn asielaanvraag. Deze verklaarde vrees voor verwijdering naar Iran door de Nederlandse instanties kan dan ook geen grond zijn voor een toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Nederland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Nederlandse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Dat de beide door de betrokkene in Nederland ingediende asielaanvragen werden afgewezen impliceert niet dat de Nederlandse instanties deze asielaanvragen niet volgens die standaarden zouden hebben behandeld. Nederland onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere Lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Volgens de bepalingen van Richtlijn 2003/9/EG zal aan de betrokkene in zijn hoedanigheid van kandidaatvluchteling de nodige opvang worden verstrekt.”

en

“Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003.”

De Raad stelt vast dat de in artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening voorziene zogenaamde soevereiniteitsclausule in geen enkele verplichting voorziet, doch slechts vaststelt dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds “kan” behandelen, zelfs indien deze lidstaat hiertoe niet verplicht is. Het staat de Belgische Staat derhalve vrij om al dan niet gebruik te maken van deze mogelijkheid. Deze bepaling laat een individuele asielzoeker in geen geval toe zelf te kiezen door welk land hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien. De verwerende partij heeft de door verzoeker tijdens zijn Dublin-interview aangebrachte gegevens beoordeeld en heeft in de bestreden beslissing duidelijk aangegeven waarom er geen beroep werd gedaan op de in artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening vervatte mogelijkheid. Er wordt in de bestreden beslissing tevens verwezen naar de procedurele voorafgaanden.

In de bestreden beslissing wordt afdoende gemotiveerd aangaande artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening. Daarnaast wordt opgemerkt dat dit artikel op zich geen verdere verplichtingen schept in hoofde van de verwerende partij. Het feit dat verzoeker niet akkoord gaat met de redenen waarom de verwerende partij geen beroep wenst te doen op de soevereiniteitsclausule die is opgenomen in artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening, laat niet toe te besluiten dat deze bepaling geschonden is of dat de materiële motiveringsplicht in dit opzicht is geschonden. De schending van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening en van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet kan evenmin worden aangenomen.

4.3.3. Inzake verzoekers vrees dat hij zal worden teruggestuurd naar Iran zonder dat rekening wordt gehouden met zijn geloofsafvalling, merkt de Raad op dat verzoeker tijdens zijn Dublin-interview niet heeft verklaard dat hij vreest voor problemen in Iran omwille van zijn geloofsafvalling en zijn bekering tot de Perzische kerk. Verzoeker verklaart dit voor het eerst in huidig verzoekschrift en voegt pas voor het eerst stukken bij in dit verband bij huidig verzoekschrift. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548; RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c) en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen).

Alleszins wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing vermeld wordt dat “Nederland met het akkoord van 21.02.2011 niet alleen instemt met de terugname van de betrokkene, maar ook met de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de Nederlandse instanties na overdracht van de betrokkene zijn in België ingediende asielaanvraag zullen onderzoeken en de betrokkene niet zullen verwijderen naar zijn land van herkomst zonder onderzoek van zijn

asielaanvraag. Deze verklaarde vrees voor verwijdering naar Iran door de Nederlandse instanties kan dan ook geen grond zijn voor een toepassing van artikel 3(2) van Verordening 343/2003. Nederland ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Het is als lidstaat van de Europese Unie gebonden door dezelfde internationale verdragen als België. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Nederlandse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Dat de beide door de betrokkene in Nederland ingediende asielaanvragen werden afgewezen impliceert niet dat de Nederlandse instanties deze asielaanvragen niet volgens die standaarden zouden hebben behandeld."

Verzoeker maakt met zijn uiteenzetting in het middel niet aannemelijk dat Nederland verzoeker zou terugsturen naar Iran zonder een onderzoek van zijn asielaanvraag waarin hij zijn geloofsafvaling kan laten gelden. De algemene kritiek van verzoeker kan niet worden aangenomen en doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente, deugdelijke en ter zake dienende motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.3.4. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 12 december 2007 *juncto* artikel 3 van het EVRM.

Uit de verklaringen van verzoeker zoals deze zich in het administratief dossier bevinden (Dublin-interview op 9 februari 2011), blijkt dat verzoeker verklaarde dat de reden waarom hij in België een asielaanvraag heeft ingediend, was dat Nederland zijn asielaanvraag twee maal heeft afgewezen, dat zijn leven er in gevaar was, dat hij in de gevangenis mishandeld is, dat de autoriteiten zijn stem hebben opgenomen en doorgegeven aan de Iraanse ambassade en dat hij van de Nederlandse autoriteiten naar Iran moet terugkeren. Tevens verklaarde hij dat hij geen zin heeft om in de gevangenis te belanden en dat hij niet terug kan naar Iran omdat hij er politieke problemen had.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat verzoeker dient terug te keren naar Nederland, aangezien werd vastgesteld dat dit land bevoegd is voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Nederland, lidstaat van de Europese Unie, is een rechtsstaat, is partij bij het EVRM en het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en is bovendien gebonden door de Europese migratie- en asielregelgeving. Op basis van het intracommunautaire vertrouwensbeginsel dient dan ook verondersteld te worden dat de betrokken staat zijn verplichtingen die uit deze bepalingen voortvloeien, zal nakomen (EHRM 2 december 2008, K.R.S. v. Verenigd Koninkrijk, § 17). Het bestuur mag derhalve uitgaan van het vermoeden dat een beslissing die tot gevolg heeft dat een vreemdeling zich naar het betrokken land dient te begeven of naar dit land kan teruggeleid worden, geen aanleiding geeft tot problemen in verband met artikel 3 van het EVRM (zie ook J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 210).

Het voormelde vermoeden is weerlegbaar. Het is in principe aan verzoeker om bewijzen aan te voeren die toelaten aan te tonen dat er ernstige gronden zijn om aan te nemen dat hij, indien de aangevochten maatregel zou worden uitgevoerd, zou worden blootgesteld aan een reëel risico te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 (zie EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167). Indien dergelijke bewijzen worden aangevoerd, is het aan de regering om de bestaande twijfels hieromtrent weg te nemen (EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 77).

Om te beoordelen of er ernstige en zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat de vreemdeling een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling loopt, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. Hierbij moet worden opgemerkt dat het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een risico op mishandelingen na te gaan, de te voorzien gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het andere land dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de betrokkene (zie EHRM 4 december 2008, Y. v. Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi v. Italië, §§ 128-129; EHRM 26 juli 2005, N. v. Finland, § 167 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

De Raad dient vast te stellen dat verzoeker geen elementen aanbrengt die erop wijzen dat hij een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling loopt. Het internetartikel van 13 januari 2011 waarnaar verzoeker verwijst, heeft het over de plannen van de Nederlandse minister van Immigratie om asielzoekers wier asielaanvraag twee keer werd afgewezen, hun beroep niet in Nederland te laten afwachten indien er geen sprake is van nieuwe feiten of omstandigheden. Dit betreft slechts plannen van de minister en betreft nog geen wetgeving in Nederland. Daarnaast verduidelijkt verzoeker niet of hij de Nederlandse autoriteiten al heeft ingelicht over zijn geloofsafvaling en bekering tot de Perzische kerk. Verzoeker laat na om met concrete gegevens uiteen te zetten in welk opzicht hij een behandeling vreest in Nederland die zou inhouden dat hij het risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

De schending van artikel 3 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Voor wat betreft het onrechtstreekse risico op verwijdering naar het land van herkomst, heeft het EHRM reeds geoordeeld dat de onrechtstreekse verwijdering naar het land van herkomst via een ander land, dat eveneens een verdragsstaat is bij het EVRM, deze staat niet van zijn verantwoordelijkheid ontslaat om er over te waken dat de verzoekende partij, door de beslissing om haar van het grondgebied te verwijderen niet blootgesteld wordt aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. In deze context kan een lidstaat van de Europese Unie niet langer zonder meer vertrouwen op het systeem dat ingesteld werd door de Dublin-II-Verordening. Wanneer staten internationale organisaties oprichten of *mutatis mutandis* internationale verdragen sluiten om samen te werken op bepaalde domeinen, kan de bescherming van fundamentele rechten hierdoor geraakt worden. Het zou echter niet stroken met de doelstellingen van het EVRM dat de verdragsstaten zich op die wijze op het desbetreffende domein zouden kunnen onttrekken aan iedere verantwoordelijkheid ten aanzien van het EVRM (cf. EHRM 7 maart 2000, T.I. v. Verenigd Koninkrijk en EHRM 18 februari 1999, Waite et Kennedy v. Duitsland, § 67).

Een dergelijke schending wegens het onrechtstreekse risico op verwijdering naar het land van herkomst, kan enkel opgeworpen worden op voorwaarde dat er ernstige en zwaarwichtige gronden voorhanden zijn om aan te nemen dat de betrokkene blootgesteld wordt aan een reëel risico om onderworpen te worden aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen in het land van herkomst of in een ander land waarnaar hij mag worden teruggestuurd.

Wederom dient benadrukt te worden dat verzoeker nalaat *in concreto* aan te tonen dat er een risico op verwijdering naar het land van herkomst is zonder dat zijn asielaanvraag ten gronde behandeld wordt. De loutere verwijzing naar een internetartikel over “plannen” van de Nederlandse minister van Immigratie, volstaat hiertoe niet. Verzoeker verklaarde twee maal een asielaanvraag te hebben ingediend in Nederland die werd afgewezen. Hij werd niet gedwongen teruggestuurd naar zijn land van herkomst vooraleer zijn asielprocedure was afgerond, verzoeker heeft alleszins geen melding gemaakt van een poging daartoe, hij stelde enkel dat de Nederlandse autoriteiten wilden dat verzoeker terugkeert naar Iran. De Belgische autoriteiten kunnen maar een onderzoek voeren naar de risico's van schending van het non-refoulementbeginsel en zonodig een garantie vragen van de Nederlandse autoriteiten voor de behandeling van de asielaanvraag, voor zover verzoeker daartoe concrete aanwijzingen verschaft.

De schending van het non-refoulementbeginsel en de overige door verzoeker aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

4.3.5. Verzoeker voert ten slotte de schending aan van artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie van 12 december 2007.

Dit artikel luidt als volgt:

“Het recht op asiel is gegarandeerd met inachtneming van de voorschriften van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, en overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (hierna: “de Verdragen” genoemd).”

Verzoeker verduidelijkt niet in welk opzicht zijn recht op asiel geschonden wordt. In de bestreden beslissing wordt duidelijk uiteengezet op basis van welke artikelen van de Dublin-II-Verordening niet België maar Nederland de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoeker. Zoals reeds gesteld, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden overwogen dat de

asielaanvraag door de Nederlandse autoriteiten zal worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten, waaronder dus ook België.

De schending van artikel 18 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan niet worden aangenomen.

4.3.6. De schending van de door verzoeker aangevoerde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien mei tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET